

jsou proto žalobcové jako knihovní dlužníci oprávněni k soudnímu složení jen se zřetelem na pouhý zákaz osobního dlužníka. Rovněž nestačí skutečnost, že Rudolf H. podal proti žalovanému žalobu o nepřípustnost exekuce nuceným zřízením práva zástavního pro uvedenou pohledávku, zvláště když ve sporu tom nepokračoval a o tento spor, ač jemu byl žalobci opověděn, neprojevil vůbec žádný zájem, a nelze rozumně žádati na žalovaném, aby sám navrhl pokračování ve sporu s nemajetným dlužníkem při tak značné hodnotě sporu, když má svou pohledávku zajištěnou rozsudkem a podle něho zajištěnou nuceným zřízením práva zástavního na domě žalobci od Rudolfa H-a koupeném, z kteréžto zástavy může dojíti uspokojení (§ 466 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právní názor odvolacího soudu, že důležitým důvodem k složení dluhu k soudu podle § 1425 obč. zák. mohou být jen okolnosti vyplývající z právního poměru mezi stranami, není mylný (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Ze znění zákona jest usuzovati, že složení se stalo po právu, jestliže nemohlo být plněno pro překážky, které se týkají věřitele. Je-li dlužník ochoten plnit, může překážka být jen na straně druhé, tedy na straně věřitelově. Knihovní pohledávka vázne v souzeném případě na nemovitosti, z této může věřitel požadovati uspokojení. Zákaz osobního dlužníka projevený vůči dlužníku hypotekárnímu, aby neplnil věřiteli, není překážkou plynoucí z poměru mezi hypotekárním věřitelem a dlužníkem a proto odůvodňující složení k soudu s účinkem zprošťujícím hypotekárního dlužníka. Správně tedy usoudil odvolací soud, že složení k soudu se nestalo právem podle § 1425 obč. zák.

Čís. 15505.

Byl-li dlužník povinen platiti podle exekučního titulu v tuzemsku v říšskoříšské markách, platil však podle úmluvy s věřitelem v tuzemské měně, jest pro otázku, zda pohledávka těmito platy byla zaplacená, rozhodný kurs valut, nikoli kurs devis.

(Rozh. ze dne 15. října 1936, Rv II 686/36.)

Žalující měla zaplatiti podle rozsudku krajského soudu žalované 3427 RM. Usnesením téhož soudu ze dne 3. května 1935 byla žalovaná na její návrh povolena přeměna exekuce zajišťovací v uhrazovací a byla povolena exekuce vnučenou dražbou nemovitostí. Žalující dlužila žalované firmě k 30. říjnu 1395 na kapitále a úrocích 4389.04 RM. Žalující tvrdí domáhajíc se prohlášení exekuce za nepřípustnou podle § 35 ex. ř., že zaplatila za tento dluh dle kursu částku 20.614.40 Kč, z čehož částky 16.645.80 Kč mělo dle kursu 681 Kč být použito k zaplacení částky 2443.11 RM. a zbytku se mělo použít k částečnému krytí útrat.

Bylo tudíž takto vyrovnáno celkem 4389.04 RM., čímž žalující zaplatila celý vymáhaný kapitál s úrokem. Mezi stranami bylo výslovně umluveno, že platy se mají dít v Praze v bankovkách, a to buď RM. nebo Kč hotově nebo na účet žalované u poštovní spořitelny nebo u České banky Union. Žalující činila všechny platy smluveným způsobem. Podle této úmluvy bylo RM. přepočítáváti podle kursu bankovek, tedy podle kursu valut a nikoliv podle kursu devis. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, p r v ý s o u d z těchto d ů v o d ů: Mezi stranami bylo umluveno, že žalující může úhradu poukázat v Kč buď na účet žalované v Praze u Poštovní spořitelny anebo České banky Union, kdyby jí koupě RM. způsobila obtíže. Bylo tedy mezi stranami (oběma v tuzemsku) umluveno placení v RM. bankovkách anebo Kč hotově aneb na účet žalované u hořejších peněžních ústavů. Bankovky jsou však valuty ve smyslu § 2 vlád. nař. ze dne 29. února 1924, nikoli devisy. Nutno použít tedy při jejich přepočítávání kursu valutového, nikoli devisového. V tomto smyslu zní také vyjádření Národní banky čs. v Praze, že devisové předpisy by se na tento případ vztahovaly jen, kdyby žalující byla zavázána platit do Německa. V tomto případě by byla povinna podle devisových předpisů vyrovnati svůj závazek prostřednictvím »Sběrného účtu německé súčtovací pokladny, Berlín«, na kterýžto účet jsou vklady odpočítávány kursem devis. Kurs valutový použitý žalující při přepočítávání Kč v RM. jest správný a použila žalující nejvyššího kursu toho kterého dne. Žalující použila tedy právem při přepočítávání Kč v RM. kursu valutového a hledíc k tomu zaplatila úplně kapitál i s příslušenstvím.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dlužník byl podle rozsudku ho zavazujícího povinen platit žalované straně v Praze v říšskoněmeckých markách. Přijímala-li žalovaná strana jako plat československé koruny, přijímala je v kursu, za který byly v Praze dosažitelné říšskoněmecké bankovky, v kterémžto případě podle zprávy Národní banky československé vyrovnání dluhu mezi tuzemci se neděje podle kursu devis, a je proto správné právní stanovisko odvolacího rozsudku, uznávajícího přepočtení platů žalující strany podle kursu valut. Není sporné, že pohledávka žalované strany byla zaplacená, je-li vzat za základ pro přepočtení platů dlužníka tento kurs; bylo proto žalobě vyhověno právem.

Čís. 15506.

Fond pro opatření strojených hnojiv v likvidaci zanikl likvidací skončenou dne 31. prosince 1933 a nemůže býti spornou stranou.

(Rozh. ze dne 16. října 1936, R I 876/36.)

P r v n í s o u d zamítl žalobu, již se žalobce domáhal na žalovaném fondu vrácení prý neprávem přijaté peněžní částky. O d v o l a c í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.